

Elisa Medhus: Fiam és a túlvilág (Én)

Elisa Medhus orvosként nem egyszer találkozott a halállal. Aztán megtörtént vele a legszörnyűbb, ami emberrel megtörténhet, fia 20 évesen meghalt. Anyaként képtelen feldolgozni az őt ért tragédiát. Addig, amíg fel nem veszi a kapcsolatot a fiával. Hiszen van túlvilág!!! Van???

Nagyon nehéz egy olyan témájú könyvről könyvajánlót írni számomra, melynek nem ismerem a hátterét. És a túlvilágról még az ismerőseim közül senki sem jött vissza.... ☺

Van, akinek hite szerint létezik a túlvilág. A hitetlenek is szeretnék, ha létezne. Hiszen az emberben kifejlődik egy jó értelemben vett önzőség. Szeretné hinni, hogy halála után sem veszíti el a kapcsolatot a szereteteivel. Szeretné látni – ha csak onnan fentről is – a gyerekeit, unokáit, vagy a szüleit. És szeretné hinni azt is, hogy akik nála korábban távoztak, távoznak, azokat nem veszítette el haláluk pillanatában, még figyelik őt onnan a másik világról. Persze, vagyunk annyira önzők, hogy ezt is mi szeretnénk irányítani. Persze, lásson. De ne akkor, amikor a végén ülünk, amikor éppen hazudunk a főnökünknek az el(nem)végzett munkákról, és ha lehet, ne nézzenek akkor, amikor éppen szeretkeziünk a párunkkal. Pláne a volt párunk ne tudja meg, ha esetleg időközben eldobtuk az özvegyi fátyolt.

De mindenkit foglakoztat, mi van az utolsó lélegzetvétel után. Nekik szól Elisa Medhus könyve. Szeretnénk hinni, hogy jó ott nekik. És Erik azt mondja: „A Mennyben, vagyis itthon nincs konfliktus. Vagyis, ha egy ember meghal és újra lélek lesz, néha sokkal könnyű a lét, amihez nehéz hozzászokni.”

Megnyugtató, hogy bár a XXI. században már majdnem mindenki egyedül teszi meg a halálhoz vezető utat, sokszor egy kórteremben, emberek közt, de végtelenül magányosan, ám a halál után már nincs egyedül. „Mindegy, hogyan távozzunk a földi létből, itt mindig tárt karokkal fogadnak. Mindig mindenki odavan, amiért újra lát.” „Szeretném, ha mások is tudnák, hogy itt nagy társaság van. Sok szülő, aki elvesztett a gyermekét, amiatt aggódik, hogy a gyerek most egyedül van, de ez nem igaz.”

Szeretnénk hinni, hogy ha már elhagytak bennünket, ott jó nekik. És jó. „Ezért van az, hogy néhány ember, akinek halálközeli élménye volt, nem akar visszatérni a Földre. Még akkor is, ha ez egyet jelent azzal, hogy életük nagy szerelmét kell hátrahagyniuk, vagy /még ha valaki/ tőlük függ, akkor sem akarnak visszamenni. Mert tudják, hogy minden rendben lesz.”

Tudjuk, hogy meg fogunk halni? Erik szerint a gyerekek előre tudják. És nem félnek a haláltól. „A félelem a hitrendszer része, és nagyon elködösíti a látásunkat. A félelem onnan ered, hogy létezik valamiféle elvárásunk, hogy milyen /a halál/, de nem az elvárásaink szerint történik. Ezért félnek egyes felnőttek, amikor megérkeznek a túlvilágra. De a kisgyerekek nem félnek. A félelem a hit gyenge pontja, anyu.”

„Ja, és arra a kérdésre, hogy mi van a segítőkkel, igen, vannak, akik utat mutatnak a frissen elhunytaknak, de ezek általában az őseik, a családtagjaik és a barátaik. Ha valaki elakadt egy hitrendszerben, és létrehozta maga körül a semmit, amiben lebeghet, mert nem hisz a túlvilági életben, egy idő után valaki meg fogja menteni és utat mutat neki. Általában magától belátja, amint észreveszi, hogy még mindig tud gondolkodni. A rezgése lassan kinyílik, egyre magasabb rezgésszámot vesz fel, és ezek a gondolatok létrehozzák a túlvilági életet. Ugyanez igaz azokra az emberekre is, akik abban hisznek, hogy a pokolban kéne lenniük.

„Fogalmunk sincs, hogy a túlvilági életünk azon a meggyőződésen alapul, amit még életünkben hoznak létre.” „Mert ha azt hiszik, ez a maximum, akkor a kilátásaik nagyon korlátozottak lesznek. Így hát csak ennyit kapnak. Ugyanúgy, mint a földi életben.”

„És mi van azokkal, akik kómában vannak, vegetatív állapotban, vagy azokkal, akiknek agykárosodásuk van? - kérdezi az orvos édesanyja. Erik válasza: „Bár a test nem működik, például nem nyitja ki a szemét, nem mozognak az ujjai, teljesen halottnak tűnik, csak arról van szó, hogy nincs megfelelő műszer, amivel mérhetnék az agyműködést. Működik a szem, és az ember magában beszélget, mintha belső dialógust folytatna, de képtelen rávenni a száját, hogy kinyíljon, vagy az ujját, hogy megmozduljon, és nem tudja kinyitni a szemét, hogy mindent ért. Ha a /kutatók/ mélyebben tanulmányozzák a kómás állapotot, rá fognak jönni, hogy az agy bizonyos sémákat vált ki, hogy bizonyítsa, a testbe zárt ember hall, ért, és válasszal vagy kérdéssel tud reagálni.

És akkor a nagyon szubjektív utóirat: Engem nem győzött meg Elisa Medhus, hogy létezik túlvilág, bár nagyon szeretnék hinni benne, hiszen szerettem egy része már ott van. Vagy legalábbis itt már nincsenek. De nem vagyok könnyű eset. Tán rám illik Erik ezen gondolata: „Meggyőződéseink alkotják a legerősebb falat, ami körülvesz bennünket. Benntarthat dolgokat, és kizárhat dolgokat.”

Jó lenne hinni, hogy az elmúlt évszázadokban, évezredekben is volt „valami”, és ha meghalok is lesz, bár az előzményekre biztos, hogy nem emlékszem.

És nem értem, ha annyira jó ott, akkor miért kell nekünk a számunkra kimért –az emberiség történetéhez képest elenyésző-30-50-70: kinek mennyi jut- idő alatt végigküzdeni ezt az életet. Akinek pedig történetesen a boldogság jutott a földi életben, az vajon miért megy át oda, ha itt is jó volt?

Kérdéseim vannak, válaszok még nem érkeztek. De, amikor örökre lecsukódik a szemem, az utolsó levegővétel után én is meg fogom tudni. Addig pedig aggódok, hogy mi van azokkal, akik már előre mentek. Ugye, jól vagytok? Innen nagyon hiányoztok.... ☺

Ha van valakije, aki már eltávozott ebből a világból, és nem hisz alaphoz a túlvilágban, a feltámadásban, akkor olvassa el Elisa Medhus könyvét. Lehet, hogy utána sem fog hinni. De ettől még lehet keresni a kérdésekre a választ. Aki pedig alaphoz abban hisz, hogy van túlvilág, olvassa el Elisa Medhus könyvét. Ilyennek gondolja?

Szigligeti Zsuzsanna